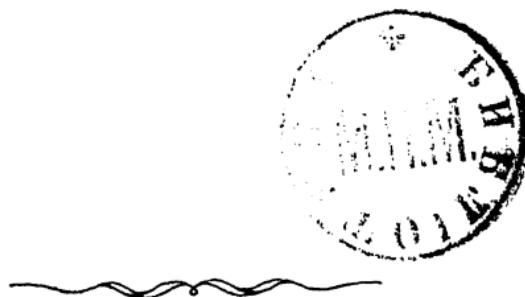

Mere saladused.

Noorele ja wanale lõbusaks ajaviiteks.

Gassimaa, 1892.
Trülitud H. Mathiesen'i tuluga.

Ä

Дозволено цензурою. — Дерптъ, 24-го Декабря 1891 г.

Печатано въ типографії Г. Матизена.
Ревель, Никольская улица, д. № 23.

Ä

Käes olevt ketsadene õhtu oli tena ja waikne. Looja mineva päikese kiired kullatajivad Lääänemere waikist wee pinda, mis kui peegel läikis ja oma laialist tiiba eemale laotab; üksi wahete waheel aga kerkis wee väljaspoolne kulg tasakeste ja pikkamesi nagu magaja lapsukese veikene rind elule. Täna ei liigutanud kaldal kasvataid okaspuuid ükski tuule õhk, waid wahete waheel käis nagu sala kahin nendest läbi. Igal pool hingas rahu ja pühak ik waius. Aga nooremehe nägu, kes kaldast mitte kaugel, omas paatis istus, ei nähtud kaugeltgi tänase õhtuse rahulise ilmaga ühesugune olewat. Waew ja elutibedus paistisivad tema näu peal. Ta waatas tumedalt oma ette maha, walged juuksed seisisivad tal satiskahwatanud näu ümber ja tema peenikesed mokad seisisivad kramplikult kõku pigistub.

„Möödas — jah, kõik on möödas!” tungis viimaks ahaastawalt tema suust, „kõik mu lootus on kadunud, kogu mu õnn on rikkis!”

Ta pani käed silme ette ja suured halawad pisarad weeresivad tal förmede wahelt maha.

„Onu, mis sul wiga on et sa koju ei tule?

Toit on ju walmis! Ema saatis sulle järele!"
Hüüdis üks hele lapse hääl.

Seal hüppas üks weikene wõi kuue aastane tütarlaps kergeste mööda liiwast merekallast edasi ja tõttas rutulise sammudega paadile ligemale.

"Anni, jäta mind rahule," andis hüüeta w noormees läed filme eest ärawõttes, wästuseks, "mina ei taha praegu süüa!"

"Wõi ei taha süüa, ja ometi on ju täna pudru ja wäga head heeringid."

Neid sõnu rääkis weike lapsuke kõige suurema imestusega. Noor meremees aga ei lausunud selle peale enam midagi. Enese nägu kõrvale pöörates wähtis ta nüüd päikese sisse, mis kui punane tulekuul praegu laugele merde wajus.

"Aga onu, miks sa enam midagi ei räägi?" ütles Anni wähe aja pärast, „oled sa tige wõi?"

Nutuwõdu tõmbas lapse suu ümber.

"Ei, ei," waigistas noor meremees, „mul ei ole praegu wõtmalik mitte tulla."

"Ema ütles aga et sa pead!"

"Pärast, Anni, pärast!"

"Aga onu Arnold, kui nüüd pudru ärajahtub?"

Tütarlapsukel nähti otsus kindel olewad wette astuda, mis kaunis madal oli, et hoopis paadi juure minna. Juba tööstis ta punase alustkünelese kõrgemale ja seadis paljad jalakesed wette, seal largas aga Arnold ülesse ja tõttas tale wästu.

"Ei tohi mitte, Anni," ütles ta, „mine tagasi

ja ütle emale, et mul siin veel tegemist on; alles mõne tunni pärast wödin ma tulla."

"Sa lubasid ju mulle ikka ühekorra ühe jutu rääkida," wirises weikene ja laisi oma peafese norku.

"Hea küll, küll ma räägin, küll ma räägin. Säh wöta see omale, mis ma sulle täna leidsin!"

Arnold kummardas ennast ja andis Annile suure tüki bernsteini wödi meretwaiku.

"Waata, kuda ta hülgab just nagu kuld," ütles ta lahkesti. "Nüüd aga jooske et ruttu koju jõuad," lisas ta pisukese walged pead silitades veel juure, "sest warsti hakkavad fellad lõöma, ja siis peatavad nagu sa tead, kõik lapsed ikka kudu olema."

"Aga onu, heameelega tahaksin ma teada saada, mikspärast neid fellasi lüüakse ja mis neil inimestel seal all laulda on?" küsis Anni nooremeho otsa waadates.

"Lapsukene, see on üks väga kurb lugu, kellegist fina, et sa veel alles noor oled, mitte aru ei wödi saada."

Noormees lükkas lapsukese tasakeste edasi minema ja meelitas teda veel kord et koju läheks. Seekord oli tütarlapsuke enam sõna kuulelikum, sest warsti oli ta juba kalbal ja suurde mändade varju ärafadunud.

Arnoldi nägu, kes, senni tunni ta Anniga rääkis, lahke oli, läks jäalle mõrudaks. Ta läks paadi juure tagasi ja wajus uueste oma kuriwamötötessé. Wahe peal oli juba päikene looja läi-